

kor da bi še pregrešil zoper svoje prepričanje, še ni bedak." Olga Milanu v romanu "Jutro

AMERIŠKA DOMOVINA

(JAMES DEBEVEC, Editor) Cleveland 2, Ohio
5117 St. Clair Ave. Henderson 9628
Published daily except Saturdays, Sundays and Holidays

DECEMBER						
SUN	MON	TUE	WED	THU	FRI	SAT
					1	2
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31

Entered as second-class matter January 6th 1908, at the Post Office at Cleveland, Ohio, under the Act of March 3rd 1879.

NAROČNIN!

Za Zed. države \$8.50 na leto; za pol leta \$5.00; za četrt leta \$3.00.

Za Kanado in sploh za dežele izven Zed. držav \$10.00 na leto. Za pol leta \$6.00, za 3 mesece \$3.50.

SUBSCRIPTION RATES
United States \$8.50 per year; \$5.00 for 6 months; \$3.00 for 3 months.

Canada and all other countries outside United States \$10 per year. \$6 for 6 months, \$3.50 for 3 months.

No. 243 Tues., Dec. 13, 1949

Pozor pred komunistično penetracijo

Komunisti Amerike so dobili navodilo, da se morajo v novem letu 1950 vrniti v ameriške narodne organizacije. To je naročilo "penetracije," kakor pravi komunistična internacionala. Kominforma je torej naročila tovarišem v Ameriki, da morajo na kakršenkoli način prodreti v obe največji politični stranki v Ameriki, v demokratsko in republikansko. Poleg tega je važno, da se vpletejo v občinske in okrajne zastope, v politične klube, v šole in vzgojne zavode, v trgovske in industrijske stanovske organizacije, v cerkve in samostane, med verska društva in med prostozidarje. Kakor to zveni smešno in izgleda komu nemogoče, je vendarle res. Res je tudi to, da se je ta taktika doslej komunistom obnesla.

Naj nam bo svarilen zgled zopet življenje v stari domovini. Kdo bi tam mislil, da bodo komunisti prišli prav v semenišče in v samostane. Pa so le. V mariborsko semenišče so se vpisali že pred drugo svetovno vojno trije bogoslovci samo z namenom, da bodo med novimi duhovniki delali komunističen posel. Bili so komunisti ob vstopu in so komunisti ostali ves čas. Še danes so ti ljudje znani komunistični priganjaci med duhovniki. Za enega so bili pred sodiščem čitani dokazi da je vstopil v semenišče samo po naročilu komunistične centrale za srednjo Evropo na Dunaju.

Kdo si je mogel misliti nekdanj, da bodo komunisti prišli v Sokolsko organizacijo. Po nalogu komunistične centrale so tudi tu prišli.

Kraji Slovenije zaklonišče in kotisce komunističnega grobnja. Sokolski javni delavci so mnogi med prvaki komunističnega delavstva, da o socialističnem skoro ni vredno govoriti, ker so ga skoro v celoti komunisti privlekli na svojo stran. Tudi med krščanskim delavstvom je bilo nekaj takih, ki so šli na komunističen lim. To so bili povečini ljudje, ki so bili organizirani v Jugoslovanski strokovni zvezi, so se nazivali krščanski socialisti in so se približali vsakemu gibanju, ki je bilo v srednji Evropi v kaki opoziciji proti vladavi katoliških gibanj, organizacij in političnih strank. Komunisti so jih znali izrabiti in zvesti vse v svoje vrste. Kocbek jih sedaj zastopa v vladi, Brečelj pa je vrgel zadnje ostanke maske in je kar vstopil v komunistično stranko samo. Komunisti so v Sloveniji prišli tako malo ali pa nič opazeni v športne klube, v delavske unije, v kulturna društva in prosvetne ustanove, organizirali so se tajno po šolah med učence in učitelji, imeli so svoje ljudi v uravah kapitalističnih družb in med uradniki delavskih zvez.

Sedaj torej so komunisti Amerike dobili naročilo, da morajo na isti način delati tudi v Ameriki. Kaj to pomeni? Pred vsem pomeni, da so komunisti izgubili nade, da bi mogli naravnost z odprto komunistično propagando kaj prida pomnožiti svoje vrste in si osvojiti ameriško javnost. To so skušali doslej. Sedaj so v defenzivi, sedaj morajo začeti bolj tajno bolj skrito, bolj zvito, bolj na dolgo roko. Drugi pomen je pa v tem, da se komunisti že vnaprej pripravljajo za slučaj, da bi bili prepovedani kot proti-ameriška organizacija. Za ta slučaj hočejo imeti svoje ljudi kot člane in če le mogoče na vodilnih mestih v narodnih političnih stanovskih, gospodarskih, kulturnih in drugih organizacijah, da bodo imeli stredo v njih in bodo mogli tam nadaljevati svoje razdiralno delo.

Ta način komunističnega dela je med najbolj preizkušeni načini komunistične organizacije in propagande in med najbolj nevarnimi. Komunisti, ki so izvežbani za to, potem svojih sorodnikov in znancev v celi svoji okolici kažejo in povdarjajo, da so taki, kakršni morajo biti člani tiste določene organizacije, v katero hočejo vstopiti. To delajo toliko časa dokler ne sodijo, da so vse prepričali in da jim bodo vsi verjeli. Potem zaprosijo za vstop. Tam, če so sprejeti, so začetkom zelo pridni in ponižni, potem delovni in uslužni, potem šele začno previdno izražati kak dvom o tem in onem, da si pridobijo pozornost članstva, in pridejo do kakšnega vplivnega mesta. Komunistični agent se v organizaciji nikdar ne izida. On vedno zatrjuje, da je recimo najboljši katoličan ali konservativec in tudi navidezno res tako živi. Kadar pridejo kritični časi, šele komunist po nalogu svoje stranke stopi z barvo na dan in vse izda oziroma pove, da je vse izdal komunistom ali pa izroči celo ustanovo z vsem njenim premoženjem komunistični stranki in njenemu režimu. Glavno delo takih agentov je vedno, da tako razkrajajo voljo in sodbo protikomunističnih ljudi, da so z ozirom na komunistem kar se da mlačni, neodločni, "previ-dni" če že ne "napredni" v tem smislu, da vsako komunistično akcijo hote ali nehoti podpirajo.

Na ta način komunisti prav redno dosegajo, da njihove stranke podpirajo znani bogati ljudje, banke, industrije, da so celi štabi uradništva proti gospodarstvu, organizirani

proti svoji lastni hiši, pripravljeni, da jo izroče komunistični državi kadar bo le mogoče. Na tak način pridejo v uradništva največjih in najboljših listov časnikarji, ki tajno služijo komunizmu. Belgrajska Politika je bila tako gnezdo pred vojno. Takoj po vojni je postala glavno komunistično glasilo v Belgradu. Pod firmo naprednosti in liberalizma je bilo v uradništvu ljubljanskega Jutra davno pred vojno cel vrsta urednikov, ki so delali tlako za komunizem med ljubljanskimi časnikarji.

Komunistična penetracija je hudo in nevarno orožje. Za družbo, ki se ni skušala njenih strašnih učinkov, je penetracija smrtonosna. Penetracija, ki je sedaj ukazana v Ameriki, pomeni, da bodo ameriški komunisti z vso skrbnostjo in zvitostjo izrabili vse demokratične svoboščine, vso ameriško svobodo za to, da bi izpodjedli njeno družbeno organizacijo in izrabili enkrat ameriško bogastvo za komunistično zmago. Na ameriškem ljudstvu je ali bo ta novi načrt uspel ali ne.

BESEDA IZ NARODA

Opazke in pripombe

Cleveland, O. — Nekateri ameriški časnikarji že precej časa pisarijo o nekakšni zelo demokratični Italiji, ki se je baje nalik bajnemu ptiču Feniksu pogrnala iz pepela Mussolinijevega fašizma in očistena in prerojena zletela pod sinje nebo.

Če verjamete tem površnim časnikarjem, ima demokracija v Italiji samo enega sovražnika. Uganili ste — komunizem. — Sovinizma ali narodnostne prenapetosti in ošabnosti, ki je bila napravila Italijo zrelo za Mussolinija še preden je bil Benito pripravljen na svoj neslavni "pohod na Rim" v potniškem vlakcu daleč za svojimi hrambrimi udarniški tolpani, ne vidijo.

Zato pa ga toliko bolj jasno vidijo — in občutijo — Slovenci in Trstu in Gorici, zlasti v Gorici, ki se je s Trstom vred ponovno izmuznila združitvi z materinim telesom Slovenije, ker so Angleži in Amerikanci v svoji neskončni in nepojmljivi skrajnosti, da je treba zrclovati slovenske zahteve po slovenskih krajih tostran Soče na oltar mističnemu svetovnemu miru, o katerem vse piše, videti ga pa ni oziroma je zelo nemiren. Vidijo ga tržaški Slovenci, ko so priča dnevnim naporom italijanske večine, da se za tre slovenska manjšina, da se jo oropa njenih pravic, pri čemer se prekleto malo razlikujejo od Mussolinijevih fašističnih band; v našo sramoto je treba pibiti, da ni vloga zavezniške uprave v Trstu, menda največ po zaslugi angleških kramarjev, prav nič častna, ker največkrat daje potuho italijanskim soviništom na škodo slovenske manjšine.

Se slabše je v Gorici, kjer se je italijanska večina zatekla k bombam, da tako ustrahuje slovensko manjšino! Še 7. oktobra letošnjega leta je bil izvršen bombni atentat na trgovino porcelana na korzu v Gorici, ki je napravil za 700 tisoč lir škode. Namen atentata je bil, prepričati, da bi se Slovenci v Gorici začeli siriti proti korzu; torej je bil napad dejansko izvršen proti slovenski narodni manjšini kot taki! Kar je najlepše pri tej nečestni zadevi je pa to, da je bila goška policija opozorjena tri dni poprej, da se bo atentat izvršil, pa je na oba očesa zamazala in ni niti z mezinem mignila, da bi ga preprečila! Niti ni ta policija niti nobena druga oblast v Gorici, ki je še vedno del tiste Italije, katero je rešil pred komunizmom krščanski demokrat Alcide de Gasperi, dozdaj z mezinem mignila, da bi prijel in kaznovala soviniščne vandale, čeprav dobro ve, kdo so storilci!

Če vlada signora Alcida de Gasperija tako pojmuje demokracijo, potem bo treba opozoriti ameriški tisk, da svojim italijanskim poročevalcem in izvedencem nabavi nova in močnejša očala, da ne bodo še nadarjeni, da je nekega dne v njem prostor neki oboževatelj proletarskih tiranov, da bo lahko svobodno obrekoval in blatil poštene ljudi, ki nočejo tavati za njim, zlasti še begunce pred komunistično kugo. Najbrž bi jo zapodili, češ, babnici se je zmešalo. Ampak danes bi se jim ciganka lahko smejala, češ, ali vam nisem povedala. . .

Iz starega kraja sem spet dobil prošnjo za naramnice. Torej še niso čisto pri koncu. Hlače imajo še, čeprav stoče po njih preprih. Kdo pravi, da nimajo komunisti srca za ljudstvo?

Neki rojak bi rad vedel, ali ne mislim, da je tudi nevera naših dni pomagala, da je prišlo toliko narodov pod komunistično oblast. Če bi človek sodil po ameriških Slovencih, kjer je našel komunizem glavno zaslombo in goreče zagovornike blam med "svobodomislci," dočim so katoličani njegov naskok gladko odbili, bi skoro ne mogel priti do drugega zaključka. Menda bo res tako, kakor pravi Tomaž Samec v romanu "Jutro brez sonca," da je človek brez vere izgubljen, plen prvega sleparja, ki potka na njegove duri. Vzemimo malo vero v Boga, pa bo postavil samega sebe na božji prestol. Potem pa začno muerjerji in dučeji in maršali. . . Vsekakor nudi rojakovo vprašanje snovi za resno razmišljanje in izpraševanje vesti.

Priseljenka iz Kanade ima tole opazko k akciji Progresivnih Slovencev in zbiranje učnih in znanstvenih knjig in revij za stari kraj: "V Glasu SDZ sem čitala dopis pod naslovom 'Kulturni obzorji,' v katerem piše neka Josephine Petrič o zbiranju knjig za stari kraj. Na višji ravni, celo stvar povsem pristna in nedolžna. V resnici pa se s tem podpira tamošnja komunistična partija." Soglašam! Kar mi ne gre v glavo (kakor bi rekel tovariš Zajac), je to, da se še vedno najde kak pošten in razborit nekomunistični časnikar, ki gre na takšne komunistične "kulturne" li-manice. Ali nimamo že dovolj grenkih izkušenj s komunistično prefriganostjo in zahrbitvijo? Čemu takšna obzirnost in uslužnost napram ljudem, ki hote in nehoti pomagajo komunistom pri zatiranju svojega lastnega naroda?

Peter Kopriva.

drugo pa boste izvedeli na seji, na svidenju!

Andrej Tekauc, predsednik.

Vabilo na igro

Cleveland, O. — Cenjenemu občinstvu v Clevelandu in okolici naznanjam, da priredi društvo sv. Jožefa št. 169 KSKJ lepo igro "Kralj Matjaž in Peterčkove poslednje sanje." Ni mi treba igre podrobno opisavati, kajti, ko boste slišali Peterčkov klic: "Mamica, mamica. . ." vam bo ves pomen jasen.

S tem vas mislim samo opozoriti in povabiti vse, da pridete v nedeljo 18. decembra v Slovenski dom na Holmes Ave., kjer se bo ta igra vršila. Pričetek točno ob 6:30 zvečer. Mr. Nande Novak in igralci se zelo trudijo, da bodo svoje vloge dobro izpeljali. Torej v nedeljo na svidenju!

Anna Skalar.

Društvo sv. Helene št. 193 KSKJ

Cleveland, O. — Vse člane in članice vljudo vabim na letno sejo, ki se bo vršila v četrtek 15. decembra ob osmih zvečer v Slovenskem domu na Holmes Ave.

Kot vam je znano, je to glavna letna seja in upam, da se je boste v večjem številu udeležili kakor med letom.

Še nekaj dni in že bomo praznovali sveti božični čas in nato pa novo leto. Sveta dolžnost vsakega člana in članice je, da se vsaj letne ali glavne seje gotovo udeleži.

Vsemu članstvu KSKJ želim prav vesele božične praznike in srečno novo leto. Članom in članicam našega društva pa še enkrat kličem: Dobrodošli in na svidenje v četrtek, 15. decembra ob osmih zvečer na seji.

Antonia Stradiot, predsednica.

Le tako naprej, nam pravi naročnica

Barberton, O. — Tukaj imate money order za moje naročnino na Ameriško Domovino za vse prihodnje leto. Bog vam daj zdravje, g. urednik in vsem, ki vam pomagajo urejevati Ameriško Domovino, ki je vse pohvale vredna. Vsaka poštna družina bi morala imet tak list. Kaj bi bilo tukaj, ako bi ne imeli tako poštenega lista, ki vse laži, vso grdobjo in hudobijo razkrija. Kaj bi bilo z ljudmi po svetu, če ne bi imeli takih listov, ki se toliko trudijo zanje.

Danes sem čitala, kako je bila huda tista žena na reveža, zakaj da je prišel sem, ki je doma takaka svoboda. I, zakaj pa ona ne gre tje uživat tiste tako hvaljene dobrote! Ako bi prišla k meni, bi ji lahko pokazala veliko žalostnih pisem, ki sem jih prejela iz stare domovine. Bi vide-la, kakšne dobrote so tam. Pa kaj bom pripovedovala, saj tudi drugi dobivajo pisma od svojcev iz stare domovine. Mislim, da bodo bolj verjeli svojim lastnim ljudem, kot pa tisti propagandi Titovih hlapcev.

Mnogo bi še rada napisala, pa moja roka ni za pisanje. Komaj, če boste mogli prečitati. Veste, kadar dobim v roke ta moj prijubljeni list, prečitam najprej tisto vašo kolono, potem pa še Mickino, kadar utegne kaj napisati. Komaj ob ponedeljkih da si vjame malo časa, saj vem. Prej mora pa po hiši pospravljati. Micka je strašno fletna v kožušku. Jaz sem blizu tam doma kot je g. urednik in rada čitam, kadar je kaj od Menišije. Le še kaj napišite, da se bomo smejali.

Ob koncu vas prav vse lepo pozdravljam, posebno pa gospo Micko in vse drugo osobje pri

Ameriški Domovini. Želim vsem spajaj vesele božične praznike ter zdravo novo leto. Bog z vami!

Elizabeth Gerbeck.

Odmevi iz Titovine ali gorke iz "raja"

Tito se je nekoč nahrustal piškotov, na kar se ni nič kaj dobro počutil. Poklical je zdravnika, ki je takoj ugotovil, kaj se mu je pripetilo. Miza v njegovi sobi je bila namreč še vedno obložena z najboljšim pecivom. Pričelo se je lečenje; diktator si je moral odpeti obleko in zdravnik ga je povil čez trebuh z močnim povojem. "Ne vem, ali bo to kaj pomagalo?" je dvomil samoderžec. — "Pomagalo sicer ne bo, ampak brez skrbi boste, da vas ne raznese," se je glasil odgovor.

ČE VERJAMETE AL' PA NE

Stari Grmek je peljal svoje-ga nadebudnega sinčka Japčka v Ljubljano. To se pravi, Grmek je šel po opravo in sinko je take počenjal, da ga je moral oče vzeti s seboj. Ko sta imela vseskozi zgledno solo in mu je sinko za žive in mrtve obljubil, da bo priden in da vso pot do Ljubljane in nazaj ne bo absolutno nobene očetu našpilal, se je oče vdal in sinka vzel s seboj, čeprav proti lastni očitajoči vesti, da se ne bo prav izšlo.

Še nekam dobro je šlo in oče in sin sta sedela v vagonu gemištarja, ki si je pomagal proti Ljubljani. Japčka ni dolgo zdržalo na klopi, ampak se je začel stegovati skozi okno, da ga je oče potegnil nazaj in ga resno posvaril:

"Ne steguj mi štele skozi okno! Saj ti bo klobuško odneslo! Kaj bo potlej?" Japček je sedel pri miru dolgih pet minut, potem je bil pa zopet z glavo skozi okno. Oče je videl, da ne bo ugnal sinčka drugače, da ga malo oplaši, pa mu naglo vzame klobuk z glave, ga zavrti skozi okno, kot bi ga hotel vreči ven, potem ga pa skrivaj potegne nazaj in ga skrije pod klopjo.

Sinko je bil trdno prepričan, da mu je oče vrgel klobuček skozi okno in se je začel dreti in tuliti, da so skočili ljudje v vagonu pokonci, meneč, da Japčka nekdo devlje iz kože, najmanj iz kože. Glasovi, ki jih je dajal Meniševček iz sebe, so bili predpoda gnojnih kol, ki niso bila že eno leto namazana, pa cviliijo in tarnajo, da se sliši v deveto vas.

Ni kazalo drugače, da je oče vrnil sinu klobuček nazaj. Pa ne kar tako. "Počakaj," ga je to-lazil oče, "in pazi, kako bom zaživljal in klobuček ti bo priletel nazaj na glavo." Sinko je oče-ta neverjetno pogledal. Oče je držal sinov klobuček za hrbotom in je parkrat zaživljal, kolikor je še mogel skozi skrbine in smuk! je čepel sinčku klobuček na glavi.

"Vidiš," je rekel oče ponosno, "tega ne zna vsak. Vedi, da imaš kunstnega očeta!" Japček je debelo gledal in strmel v očeta, ki zna več kot hruške peč. Vsakojake misli so rojile sinkotu po glavi. Ni mu šlo v glavo, kako je oče to napravil. Kaj, ko bi mu oče še enkrat pokazal vso coprnijo s klobukom! V glavo mu šine pametna misel. Kot bi trenil sname sinko svoj klobuček z glave, ga zažene skozi okno in zavpije očetu: "Oče, oče, daj, zaživlaj še enkrat, da bom videl, kako bo priletel klobuk nazaj!"

KANADSKA

AMERIŠKA DOMOVINA

AMERICAN IN SPIRIT
FOREIGN IN LANGUAGE ONLYSLOVENIAN
MORNING NEWSPAPERZa hip smo šli pogledat
v Kanado

(Nadaljevanje)

V tisti restavraciji so nas strašno prijazno sprejeli. Malo je manjkalo, da se niso ženske steple, katera nam bo postregla. Opazil sem namreč, da je vsa zadeva v restavraciji v nežnih ženskih rokah. Tega se ne vidi povsod. Navada je, da se ženske martrajo za žive in mrtve v kuhinji, možki se pa vrtijo med mizami in se priklanjajo na desno in levo, pa napitnino spravljajo.

Tukaj je bila pa že pri vratih ena, ki se nam je prišla prikloniti. Mislim, da nas pozna in sem ji hotel seči v roke, pa mi je Micka naglo šepnila, da ni olikano segati ženskam v roke. To se pravi, če ženska ponuja roko prva, potem se ji že seže v ročico in sicer zelo narahlo, da se ji ne vrže prstov z glida. Neumna moda, bi jaz rekel. Ampak če je, pa naj bo.

Ko me je Micka opomnila na maniro, sem naglo skril roke za hrbet in samo zija v žensko. Pa naj ona začne, če smo že tako natančni, sem si mislil in trdovratno molčal. Niti dober večer ji nisem voščil, ker sem se bal, da bi ga ne polomil. No, se pa ona spravi nadme in me na vso moč ljubeznivo vpraša, koliko nas je in če smo vsi. Debelo sem pogledal babšeta in če bi bil kolikar znan v tem kraju, bi se bil na ves glas zasmejal. Koliko nas je, me vpraša, pa ki smo stali okrog nje, kot kokoši okrog hišne matere, ki jim prinese zobanja. V dno srca se mi je zasmilila, revica, ki je že močno odrasla, pa ni hodila v šolo, da bi se naučila šteti do pet. Najraje bi ji povedal tako, kakor je rekel Jernejček s Poljan: "Če boš izgubil mene pa eno oko, pa boš napol slep!"

Pregledal sem svojo armado, ki je stala v strumni vrsti za menoj ter pokorno javil, da nas je pet in da nam ni znano, če bo še kdo priletel za nami. Ženska se je nasmehnila, kar naj bi pomenilo, da mi daje čast in slavo ter vse popolno priznanje, ker tako lepo nadzorujem svojo četo, ki je vsa okrog mene in ne, kot morda kakšna druga, ki bi jo bilo treba loviti po omarah in spajkah, pod mizami in kaj vem kje.

Ženska se je obrnila na peti in če bi ne bil v tujem kraju, bi jo poklical nazaj in hrstelal, ker je napravila obrat na desni, namesto na levi peti, kot je predpisano. Le kaj se loti, sem si mislil, če pa ne zna! Vseeno smo šli pohlevno za doma v naši kuhinji. Brenil

njo, ker nam drugega ni kazalo. Nisem si upal, da bi jo na svojo roko udaril v kak kot in sedel za mizo, ki bi si jo sam izbral. Tako delamo pri Sornovih opoldne, kadar je drenj, da se z Micko zapodiva vsak v svojo smer in se polastiva praznih stolov. V taki ihti se pri-meri, da se Micka vsede k eni mizi, jaz pa k drugi. Ona zija okrog sebe in me išče, dokler me najde kje v nasprotnem kotu. Ne gre drugače, da mora za menoj, ker mi je obljubila, da mi bo pokorna, pri Sornovih in drugje. Za menoj pridrobi in na jok ji gre, ker se ji poznanci smejejo, da bi bila skoro na vsem lepem obmožja. "Kaj pa štramaš kar tje v en dan," ji spočitam. — "Mene se drži, ki bom račun plačal."

Mnogo sob je bilo videti v tistem prostoru tam v Kanadi. V eno nas ženska vodi. Menda je izbrala za nas nekoliko bolj-ši prostor, ki smo bili videti tak-ko ofrti. Še naš ta mali se je bil počesal, da je izgledal kot teliček, ki ga mama obliže. Z roko sem ga tiščal pri sebi, drugače bi mi gotovo ušel in poiskal za nas pripravno mizo, enčes kar sem, gospoda moja, tukajle bomo največ dobili!

Ženska nas je peljala samo do vrat, tam nas je pa izročila drugi patrulji, ki je menda že čakala na nas in nas peljala do velike mize, kjer se je svetoilo žlic in žličk, nožev in nožičev, vilic in tega in še onega, da se je kar miza šibila. Lepo počasi, smo posedli okrog mize, čeprav sem čutil, da bi se naj-rajši zapodil in na vso sapo proslil, naj začno nositi, kar jim je že pri roki, ker lačni smo, da nikoli tega.

Našega, ki bo doma imel, sem posadil poleg sebe, da ga bom lahko obvladoval z besedo, z roko in z nogo pod mizo, če ne bo pariral. O takih tličih nikoli ne veste, kaj bodo na-privili, in ki smo v takem prostoru, da si niti naglas nismo upali govoriti. Juhe že ne bom naročil, sem sklenil, ki jo jaz doma navadno uživam po me- lodiji: ni lepšega soldata, kot jager, kanonir. . .

"Kaj boste?" sem šepnil go- spodični Anici, ki je imela ve- liko čast, da je sedela na mo- polno priznanje, ker tako le- po nadzorujem svojo četo, ki je vsa okrog mene in ne, kot morda kakšna druga, ki bi jo bilo treba loviti po omarah in spajkah, pod mizami in kaj vem kje.

Ženska se je obrnila na peti in če bi ne bil v tujem kraju, bi jo poklical nazaj in hrstelal, ker je napravila obrat na desni, namesto na levi peti, kot je predpisano. Le kaj se loti, sem si mislil, če pa ne zna! Vseeno smo šli pohlevno za doma v naši kuhinji. Brenil

sem ga pod mizo in ustavil ringelšpil za trenutek. "Kaj pa je?" me je vprašal nedolž- no. Nisem smel zatuliti na- ves glas: "Ti bom že dal, kaj je! Gmah pod mizo, pravim!" Tako bi vprizarjali igro doma, tukaj je bilo treba pa samo z očmi, breami in tihjo besedo. Kar je res, je pa res, naš mali taka znamenja sijajno razumu- me. Fant je imel dobro šolo veseskozi.

Lepo zgledno smo povečer- jali in zadovoljni smo bili s Kanado in z vsem. Gospodična Anica je določila, da bomo šli bo večerji obiskavat slovenske fante po Torontu in smo se odpeljali — na Fern. . .

Dopisi in drugo

Božična voščila

Dragi rojaki!

Belleville - Tweed. — Sku- pina slovenskih fantov in mož zaposlenih pri "Port Hope Constr. Co." želi vsem bra- tom in sestram širom tega bo- žjega sveta blagoslovljen Božič ter zadovoljno in sreč- no leto Gospodovo 1950. — Bog živi!

Martin Slapničar,
Hilarij Žukovec,
Lado Jarc,
Jože Zabukovec in
Martinek Dolenc.

Za dr. Janežev
rentgenski sklad

Toronto, Ont. — Nepravi- moram pač vsem darovalcem o- praviti, da se tako pozno zah- valjujem. Saj si bi že lahko kdo mislil, da jo je ta "falot" z nabranim denarjem kam pobri- sal na rajzo, kakor smo pri nas imenovali tiste, ki so se kam odpravljali na potovanje, ko ni sedaj, po zbirki nobenega glasu od njega. Pa ni tako, le čas, ki z neizmerno brzino hiti mimo nas, je kriv, da se je moja zah- vala zakasnila. Pa sem trdno prepričan, da mi bodo daro- valci odpustili ter me tudi dru- gič upoštevali, kadar bom z misijonsko mošnjo zopet lazil okoli njihovih bornih žepov.

Za sklad je bilo nabranega 123 dolarjev, in sicer 63 dolar- jev je bilo nabranih po sloven- ski sv. maši na nedeljo Kristu- sa Kralja, a 60 dolarjev pa je prišlo po pošti od raznih daro- valcev. Ves ta denar se po po- šti v pismih pošilja na dr. An- tona Sokliča CM, St. Mary's Se- minary, Perryville, Mo., USA, ker ima imenovani gospod za- devo o plačilu rentgenskega a- parata v rokah.

Ker sem od raznih strani slišal bojazen, češ, da zaradi situacije v Kitajski ne bo mo- gče nabaviti dr. Janežev rent- genskega aparata in je zato nabiranje darov za rentgenski sklad brez prave podlage, naj odgovorim na to s citatom iz pisma č. g. L. Lenčka, pobor- nika misijonske delavnosti med Slovenci, z dne 14. nov. tega leta. "Zadnje pismo dr. Janeža meni je datirano 16. X., torej pisano komaj pred tremi tedni (sedaj šestimi tedni). Pravi, da tamkaj se nimajo komuni- stične zasedbe in da je še tako hitro ne bo, a da bi na vsak na- čin rentgen radi nabavili pre- den pridejo rdeči, ker ga bo kasneje težje. Zato bosta šla s prednico slov. šolskih sester, ki bolnišnico oskrbujejo, v Kuninging na ogled takega a- parata, ki ga bolnišnici neka- tverka ponuja.

Iz tega citata nam je dovolj jasno razvidno, da bodo daro- vi, ki ste jih darovali za dr. Janežev rentgenski sklad, do- segli isti namen, za kar ste jih tako velikiodušno darovali. — Kako veliko veselje bomo s te- mi malimi žrtvami, ki smo jih prispevali v to veliko samari- tansko akcijo, napravili slov. skupini v daljni Kitajski, tam v gorskem Caotungu, ki dela in se žrtvuje za poganke duše, da bi tudi njim zasijala mi- lost sv. vere. Koliko uspešne- je bo vršila slovenska bolnica na jugu Kitajske svoje veliko bo večerji obiskavat slovenske fante po Torontu in smo se odpeljali — na Fern. . .

Neizmerno sem vesel in vsem darovalcem zelo hvaležen, da se se v toliki meri odzvali mo- jem skromnemu vabilu in prošnji, ki sem jo priobčil v tednu pred misijonsko nedeljo. Če bi morda še kdo želel daro-ovati v ta namen, ker morda takrat ni imel možnosti, še ved- no lahko pošlje kar na moj na- slov, zakaj sklad še vedno ni zaključen, dokler ne bo aparat nabavljen in plačan. Zato pa je še vedno vsak najmanjši dar dobrodošel.

Ko se v teh dneh s sv. Cer- kvijo poglabljam v adventno

kore in molitve pripravljamo na spomin rojstva Gospodove- ga, se malo zamislimo tudi na vse tiste množice, ki stoje še izven svete Cerkve, na tiste množice, katerim še ni zasijala luč svete vere, katerim še ni bila oznanjena blagovest Kristusovega rojstva. Spom- nimo se jih z molitvami in žr- tvami, tako vse te velike mno- žice, kakor tudi tiste, ki tem množicam sveto vero oznanja- jo. Spomnimo se naših sloven- skih misijonarjev, ki sredi brezboštva oznanjajo poganom Kristusa, ki je pot Resnice, Le- pote in Življenja.

Najlepša zahvala naj bo iz- rečena vsem, ki ste darovali v dr. Janežev rentgenski sklad.

Vse Slovence širom Kanade najlepše pozdravljam.

France Turk,
150 Geoffrey St.
Toronto, Ont.

Novice iz Batawe

Batawa, Ont. — Še skoro četr- tlet smo prelistali na kole- dardju, odkar ni bilo iz Batawe nobenega dopisa. Pa bo go- tovoru kdo mislil, da nas je ka- nadski mrz prislilil, da se za- gobjamo v kožuhe in tiščimo ro- ke v žepih in se bojimo pogle- dati malo na zrak. Pa ni tako hudo, čeprav so nam napove- dovali hudo zimo, do sedaj še nimamo prehudega mraza in tudi snega še ni do vratu.

No, pa pogledimo par mese- cev nazaj, kaj vse se je dogo- dilo med našimi fanti in dek- leti, ženami in možmi v tem času. Telovadci ne mirujejo in tudi pevci ne. Zadnje čase pa je bila sprožena misel, da bi se vsi tukajšnji Slovenci te- sneje skupaj povezali in imeli skupne sestanke od časa do ča- sa, kar vsi z veseljem pozdrav- ljamo.

Septembra meseca so prire- dili tukajšnji Čehi vsakoletni nastop "Česke besede." Nastop- ili so tudi naši telovalci in od-

bojkači. Pokazali so zelo lep uspeh in tako tudi pred Ka- nadčani pokazali marsikatero lepo točko. Telovadci so na- stopili štirje: Grmek, Jeraj, Golobič in Celar. Vsi so se ču- dili lepima nastopoma na oro- dju Grmku in Jeraju, ki nista imela pravega nasprotnika, pa tudi Golobič in Celar sta kot novince kar dobro izvedla svo- je točke. V talni telovadbi sta nastopila samo Grmek in Je- raj ter sta vse točke prav le- po izvedla. V skoku v višino sta izmed sedmih tekmoval- cev dosegla prvo mesto Grmek, drugo Golobič.

Odbojko (žogomet) so igra- li Rigler, Lenč, Klemenčič ter en Litvinec in en Ukrajinec, ker niso bili Slovenci polnošte- vilni. Zmagali so nad češkim klubom z rezultatom 2:0 — (15:8, 15:14).

Pevsko društvo pa se je zad- nje čase s prihodom g. Lužar- ja pomnožilo in tudi v izurje- nosti dvignilo, kar se opaza v cerkvi in tudi pri raznih na- stopih pri javnih prireditvah, ko Kanadčanje, čeprav ne ra- zumejo besedila, z zaniman- jem spremljajo slovenske pe- smi. Pevci so skupno s te- lovadno skupino nastopili tudi še izven Batawe in kakor kaže bodo še na več krajih. Kar tako naprej fantje povezani lepo med seboj.

Pa tudi nesreča ne počiva. Zadnji teden je stroj zagubil za roko Jožeta Marinela. Pri

je hotel sam popraviti. Med tem časom pa se je sam spro- žil ter ga zgrabil v zapetju. K sreči mu je strl samo del ko- sti v zapetju in mu ni odr- galo roke, kar bi se bilo prav lahko zgodilo. Želimo mu vsi skorajšnjega okrevanja; fant- je pa, kateri delamo pri stro- jih — odprimo oči in bomo previdni, kajti nesreča tudi pri vsej previdnosti včasih ne počiva.

Prejeli smo tudi prvo števil- ko v Torontu izhajajoče "Bo- že besede." Res je skromna, vsebina je pa dobro izbrana. Želimo pa, da se sčasoma po- večja, kar pa bo mogoče le, če bomo postali njeni čitatelji in podporniki. Marsikomu bo to edini verski list, pisan v do- mačem slovenskem jeziku in morda resna bilka, da se po- polnoma ne zgubi v materija- lističnem vrtincu in duševno popolnoma ne otopi. Zato se- gajmo pridno po njej in dobro premislimo, kaj nam pripove- duje. Človekova vrednost ni samo v znanosti in ne sme biti kakor lepa a prazna skatljica v izloženem oknu.

Božični prazniki so na pra- gu. Advent naj nam bo re- šenična priprava na prihod Od- rešenika. Vprašajmo se, po- glejmo si v svoja srca in nare- dimo obračun s svojim Bogom brez vsakega strahu. Saj On ni kot trdovraten upnik, am- pak nam bo rad prečrtal dol- gove v knjigi življenja. Ne smemo si reči: saj ni take sile, ampak pripravimo svoja srca ter prejmemo Njega, priprav- mo mu mehko ležišče ter ne zapirajmo vrat pred Njegovim prihodom kot nekdaj v Betle- hemu.

Tako pričakujemo Njega in le tako bomo doživljali pravi slovenski Božič združeni z na- šimi brati, čeprav oddaljeni na tisoče milj v vroči Argentini, zasneženi Sev. Ameriki in Ka- nadi, v Avstraliji in onimi, ki

so še v taboriščih, skoraj po vsem svetu ter si bomo z misli- mi na zasneženih vršicah, ti- hih dolinah, vsak na svojem domu ob svitu nočnih bakelj voščili milosti poln Božič in srečno novo leto.

Poročevalec iz Batawe.

Nekdanji Kanadci bi se
radi vrnili

(Nadaljevanje)

(Večini vsem Kanadcem, ki so se pripeljali na Reko, so bi- li pobrani potni listi, še pred- no je parnik Radnik obstal ob pomolu. Ko so sprevideli, ka- ko je z njimi, so poskušali pri- ti do kanadskih oblasti, da bi jim pomagale priti iz dežele, v katero so prišli na vabečo propagando. Čitajmo, kaj go- vori originalni članek, ki je bil napisan v Sarajevu in poslan listu v Toronto za priobčitev).

Nancy Bosich, ki je bila ro-jena v Vancouveru, Britska Ko- lombija, si je na vso moč pri- laževala, da bi se smela vrniti domov v Kanado. V Zagrebu je bila v uradu notranjega mi- nistrstva, da bi dobila dovolje- njet za domov. Pokazala je vsepolno izkazil od zdravnikov da mora spremeniti podnebje, da ji na Balkanu ne prija. Na- mesto da bi ji oblasti ustregle, so jo silili, naj podpiše listo o jugoslovanskem državljanstvu. "Toda počemu?" je rekla Nancy, "zakaj naj podpišem tako listino, če mi pa pravite, da sem jugoslovanska držav- ljanka in da zato ne morem več nazaj v Kanado."

Končno je organizirala sku- pino v Kanadi rojenih fantov in deklet, ki so napisali in pod- pisali prošnjo na kanadske ob- lasti, naj jim pomagajo, da se vrnejo domov v Kanado, kjer so bili rojeni in katero so za- posli in pravi, da je bila v Ju- goslaviji iz samega idealizma, ker so smatrali, da je to njih dolžnost do domovine svojih staršev. Zdaj jim je pa ta "do- movina" tako zaigrala, da ne smejo niti več domov v svojo rojstno Kanado.

Nancy se je vsedla na vlak in se s peticijo odpeljala v Belgrad. Bala se je vprašati oblasti za dovoljenje potovati v Belgrad, kakor morajo to storiti, vsaj nekdanji Kanadci, če hočejo potovati iz enega mesta v drugega. OZNA jo je vprašala za tako dovoljenje in ker ga ni imela, so ji dovolili, da je smela izvršiti potovanje. Ko se je pa vrnila nazaj v Za- greb, so jo vso preiskali kakor tudi njeno stanovanje. Čez ne- kaj dni je pa dobila poziv, naj pride drugo jutro v urad no- tranjega ministrstva. Odsla je in od takrat je ni nihče več videl.

Tako se godi nekdanjim Ka- nadcem, ki so šli s takim nav- dušenjem pomagat Jugoslavi- ji ter ji nesli za milijone vred- nosti raznega orožja in dru- gih potrebščin. Ni čudno, če se govori v šali o njih, da hodi- jo okrog in se z nevidnimi kladvi bijejo po glavi.

Toda zadnje čase so dobili nekaj upanja, da se bo njih u- sode izboljšala. Tito potrebu- je pomoč od zapada in ako se kanadsko javno mnenje pože- ne zaradi teh nesrečnejev, se Tito ne bo mogel ustavljati, da jih ne bi pustil nazaj v Kana- do. To se pravi, če jih bo Ka- nada še hotela nazaj, vsaj ta- ke, ki so bili rojeni v Kanadi.

Kanadsko poslanstvo v Bel- gradu ne more storiti v tem o- ziru ničesar, ker je Jugoslavi- ja je prej izjavila, da smatra za jugoslovanske državljane vse, ki so bili rojeni na tej zemlji in ravno tako njih o- roke. Samo, ako so se uradno odpovedali jugoslovanskemu državljanstvu, potem jih Ju- goslavija ne smatra več za

svoje državljane. To je pa malokdo storil.

Mnogo jih je skušalo skri- vaj pobegniti čez mejo. Neka- terim se je beg posrečil, neka- terim pa ne. Tisti, ki so bili pri tem poskusu zaloteni, so zdaj v ječi. Oni, ki se jim je beg posrečil, so na potu nazaj v Kanado.

Ottawa. — Pri kanadskem uradu za tujezemske zadeve je časopis vprašal, ako se je za te nekdanje Kanadce kaj sto- rilo. Uradniki so povedali, da ni urad prejel še nobene peti- cie iz Belgrada od nekdanjih Kanadcev. V peticiji so ti ne- srečni ljudje prosili kanadsko vladu, naj posreduje pri ju- goslovanski oblasti, da bi jih pu- stila nazaj v Kanado. Urad ni povedal, kaj bo storil, če dobi tako peticijo v roke.

Večina tistih, ki so se vrnili na propagando v Jugoslavijo, so bili kanadski državljani in so se pred odhodom v Jugosla- vijo kanadskemu državljanst- vu odpovedali, mence, da bodo uživali srečno bodočnost v Titovini. Kako bodo mogli ti kdaj nazaj v Kanado, je vprašanje. Vlada jim najbrž ne bo pomagala. Morda bo o- nim, ki so bili rojeni v Kana- di ali onim, ki se niso odpove- dali kanadskemu državljanst- vu.

(Konec)

Mons. dr. Joža Jagodic —
50 letnik

(Nadaljevanje s 1. strani)

Tu je mons. dr. Jagodic razvil lepo svoje cerkveno upravne spo- sobnosti. Najbolje med vsemi begunskimi skupinami je bilo po njem urejeno dušnopastir- stvo po vseh taboriščih. Po vseh taboriščih je nastavl nekake župnike in kaplane, katehete po šolah, voditelje mladinskih kato- liških organizacij. Njegova pi- ski ordinarij za vse te begunce. Vsa taborišča, kjer so bivali ju- goslovanski begunci, je redno obiskoval, nadziral dušnopastir- sko delo in birnoval. Ko so an- gleške okupacijske oblasti pre- povedale nadaljni obstoj in po- slovanje Slovenskemu socialne- mu odboru, se je v okviru nje- gove pisarne ustanovila Karita- tivna pisarna, ki je vodila v Av- striji za slovenske begunce vso socialno skrbstvo, prevzela v svojo oskrbo vse naše šolstvo po taboriščih in tudi organizira- la vse delo za emigracijo med Slovenci. . . Njegova poročila o delovanju kot narodni delegat so vzbudila veliko pozornost pri sv. stolici, od koder je prejel prav laskavo pohvalo. Predlan- skem je šel v Rim osebnoro po- račat k sv. očetu in ga prosit po- moči za begunce. Sv. oče ga je sprejel v posebni avdienci.

Vsled preselitve velikega de- la beguncem in vsled spreminje- nih razmer je bilo ukinjeno me- sto narodnega delegata in je po- stal dr. Jagodic nekaj referent za jugoslovanske katoliške be- gunce pri nunciatu na Duna- ju. Stanuje pa še vedno v pri- jazni tirolski vasi Tristach pri Lienzu, kjer sta se srečala z Abrahamom.

Vsi jugoslovanski katoliški be- gunci se ga bodo vedno s hvale- žnostjo spominjali, posebno pa se slovenski begunci v Avstriji. Razkropljeni po vsem svetu mu danes želimo, da bi ga Bog ohrani- l še mnogo leta in da bi se kaj kmalu mogel vrniti s svojim ško- fom nazaj v Ljubljano v škofij- ski dvorec, kjer ga bo pač čaka- lo še mnogo dela. . .

Ad multos annos!

MALI OGLASI

Stanovanje iščejo

Iščejo stanovanje 3 sob s ko- palnico; najraje v okolici Grove- wood ali v Euclidu. Kdor ima kaj primerne, naj pokliče KE 5199.

(244)

NAZNANILO KANADSKIM SLOVENCEM!

Vsem našim naročnikom po širni Ka- nadi naznanjamo da je blagovolila pre- vzeti zastopstvo za Ameriško Domovino naša odlična Slovenka, gđ. Anica Do- lenc.

Kanadski naročniki, novi in stari, naj torej pošiljajo naročnino za Ame- riško Domovino na njen naslov. Dopise, prejembe naslovov pa še nadalje na upravo Ameriške Domovine, 6117 St. Clair Ave., Cleveland 3, Ohio, USA.

Za vse informacije in nasvete, najsi bo glede lista ali kaj drugega se roja- ki v Kanadi lahko obrnejo na gđ. Dolenc. Njen naslov je:

MISS ANICA DOLENC

Ontario Hospital, 1007 Lakeshore Road
New Toronto, Ontario, Canada

POLOM

POSLOVENIL VLAD, LĚVSTIK

Pod parkovim drevjem, na vsakem vogalu trat, so se v krvavem klanju kopicili mrljci. Posebno srdito pa je divjal boj pred stopnicami, kroginkrog zofe in nebesnomodrih naslanjačev: divje pehanje in suvanje ljudi, ki so streljali drug drugemu na dolžino puške v obraz in so v pomankanju noža, s katerim bi mogli razparati nasprotniku prsi, mesarili drug drugega z nohti in z zobmi.

Guade, z žalobnim obrazom človeka, ki nosi v sebi bolečino, o kateri ne govori, je znorel v junški blaznosti. V tem poslednjem porazu, dobro vedo, da je kompanija uničena in da niti en mož ne more slediti njegovemu signalu, je zagrabil s takim dihom nevihte, da se je zdelo, kakor da bi hotel vzdramiti mrljce. Prusi so prihajali — on pa se ni ganil in je trobil čimdalje glasneje, na vso fanfaro. Salva krogel ga je podrla in njegov poslednji dih je odletel v bronastem zvoku ter napolnil ozračje z grozo.

Rochas je stal pokoncu, ne da bi se ganil in zbežal: saj sploh ni mogel razumeti, kaj se godi. Čakal je in jecljal: "Tak kaj pa je to? Kaj pa je to?"

Ni mu šlo v glavo, da je to nov poraz. Vse se je izpreminjalo, celo način bojevanja. Ali ljudje na drugi strani doline ne bi bili morali čakati, da jih prišlo premagati? Ne: če so spet prihajali drugi. Kakšna prekleta vojska je to, ko se jih izbere deset, da zmaste enega, in kjer se pokaže sovražnik šele zvečer, ko nas je omamil s celim dnevnem previdne kanonade? Osupel, razburjen, do tega hipa brez kakršnega koli umevanja o vojni, se je začutil objete in odnešenega od neke višje reči, ki se ji ni več ustavljal, da si je v svoji trdovratnosti mehansko nadaljeval besede:

"Pogum, otroci. Tam je zmaga!"

Vendar pa je z naglo kretnjo pograbil zastavo. Njegova zadnja misel mu je velevala skriti jo, da je Prusi ne dobe. A dasi je bil ročaj zlomljen, vendar se mu je zapletla med noge, da je skoraj padel. Krogle so zaživžgale okrog njega, začutil je smrt; odcepil je svilo zastave ter jo raztrgal, skušaje jo uničiti. Ta hip pa je padel, zadet v vrat, v prsi in v noge, sredi med trobarvne cunje, kakor da se je ogrnil vanje. Živel je še kako minuto: s široko odprtimi očmi je morda gledal pravo prikazen vojske, dvigajoče se na obzorju, kruto borbo za življenje, ki jo je treba sprejeti le z resnim, vdanost polnim srcem, kot višji zakon. Nato se mu je izvil rahel vzdih, in preminil je svojih otroški osuplosti, uboga omejena stvar, vesel žužek, zdrobljen pod nujnostjo ogromne in brezcunne narave. Z njim je poginila cela, velika legenda.

Takoj po prihodu Prusov sta se pričela Maurice in Jean od drevesa do drevesa umikati nazaj, zakrivaje za seboj Henrieto, kolikor se je dalo. Streljati nista nehala; ustrelila sta, nato sta iskala kritja. Na vrhu parka je Maurice poznal majhna vrata, ki so jih na srečo našli odprta. Naglo so se izmuznili vsi trije na prosto. Prišli so bili na tesno prečno bot, ki se je vila med dvema visokima zidovoma. Ko pa so

padanje v brezno; vsi drobci armade, ki so se valili z bregov, so se metali v mesto in padali tjakaj z gromom odprte zatvornice kakor v kakšno kletko: nesrečna privlačnost tega zidovja je bila popolnoma zasleplila tudi najpogumnejše med njimi.

Maurice, ki je držal Henrieto v naročju, je dejal trepetaje od nestrpnosti: "Da nam vsaj ne bi zaprli vrat, dokler niso vsi notri."

To je bil strah množice. Na levi in na desni pa so že tabarili vojski po nasipih, dočim

so bile v jarkih obležale batarije, mešanica topov, streljivnikov in konj.

Zdaj pa so rogovci ponovno zatrobili k apelu, ki mu je kmalu sledil glasni signal za umikanje. Klicali so zakasnele vojske. Več jih je še prišlo; po predmetjih so prasketale puške, posamezno, čimdalje redkeje in redkeje. Na notranji nasipni klopi prsobrana so pustili oddelke vojakov, da branijo dohode. Nato so zaprli vrata. Prusi so bili kmalu se sto metrov daleč. Že so jih videli hoditi semintja po Balanski cesti, kjer so se mirno naseljevali po hišah in vrtovih.

Maurice in Jean, ki sta tiščala Henrieto pred seboj, da jo obvarujeta sunkov, sta bila med zadnjimi, ki so prišli v Sedan.

V zvonikih je bilo šest. Topovi so molčali že celo uro. Počasji so umolkili tudi posamezni streljivniki. Od glasu trušca in od strašnega grmenja, ki je razsajalo izza ranega jutra, je ostala le uničenost smrti. Noč je prihajala in padala na žalno, grozopolno tišino.

8

Okrog polšestih, preden so zaprli vrata, se je Delaherche v svojem strahu pred posledicami bitke, ki je zdaj vedel, da je izgubljena, vnovič vrnil na podprefekturo. Tam je ostal skoraj tri ure, stopicaje po tlaku dvorišča semintja; prežal je na vse mimogredoče častnike ter jih izpraševal; tako je izvedel dogodke, kakor so sledili drug drugemu v nagli vrsti. (Dalje prihodnjik)

Da, pridružite se tudi vi številnim, ki imajo božične hranilne klube na naši banki. Izberite si vsoto za tedenska odplačila in koncem novembra 1950 boste prejeli od banke gotovo vsoto za razne namene. Božični klubi pričnejo 1. decembra in se končajo 15. novembra nastopnega leta. Ne zamudite in stopite v banko!

The North American Bank Co.

6131 St. Clair Ave.
15619 Waterloo Rd.
3496 E. 93rd St.

ČE KUPUJETE ALI PRODAJATE

zemljišče ali trgovino, se zglasite pri nas
Tisovec Realty Realtor
1366 Marquette Rd.
ENdciott 4936 (Tue.-X)

ZULICH
INSURANCE AGENCY
FRANCIS ZULICH, agent
Zavarovalnina vseh vrst za vaše domove, automobile in pohištvo.
IVanhos 4221
18115 NEFF ROAD

Mi pripravimo ZDRAVILA za Evropo
MANDEL DRUG
15702 Waterloo Rd.
Cleveland 10, Ohio

Thomas Flower Shop

CVETLICE za vse prilike šopke in cvetlice lahko brzojavimo na vse kraje
Andy, Albin in Fred Thomas (Tome), lastniki
15800 Waterloo Rd.—IV 3200

VAS MUČI REVMAZEM? Mi imamo nekaj posebnega proti revmatizmu. Vprašajte nas.

MANDEL DRUG
slovenska lekarna
15702 Waterloo Rd.

MAKE

ONE A DAY
MULTIPLE VITAMIN CAPSULES
YOUR BUY WORD

Perhaps you need vitamins. If you do, you want vitamins that are—
Potent, Easy and Convenient to take, Economical. Each One-A-Day (brand) Multiple Vitamin Capsule contains the full body daily quantities of five vitamins, whose requirements in human nature have been established.

Take one capsule every morning and you can forget about vitamin supplements until the next day. That's CONVENIENCE. Pay for only one capsule each day. That's ECONOMY.

GUARANTEE: Your money back if, after taking a single One-A-Day (brand) Multiple Vitamin Capsule every day for thirty days, you are not entirely satisfied. Be sure to ask for One-A-Day (brand) Multiple Vitamin Capsules.

MILES LABORATORIES, INC.
Elkhart, Indiana

K. S. K. JEDNOTA

★ ★ ★ ★ ★

POSOJUJE DENAR

članom KSKJ po 4% obresti

nečlanom po 5% obresti

na zemljišča in posestva

brez kake provizije

ali bonusa

★ ★ ★ ★ ★

Posojila so napravljena na tak način, da se na glavnico odplačuje v mesečnih obrokih.

Za posojila in informacije pišite na:

GLAVNI URAD: K. S. K. JEDNOTE

351-53 NORTH CHICAGO STREET

JOLIET, ILLINOIS

—AND THE WORST IS YET TO COME
—in najhujše šele pride

G. WHISKERS

MARY A. SVETEK

LICENZIRANA POGREBNICA

478 E. 152 St.

KE 3177

KRASNI, SPOŠTLJIVI POGREBI
PO ZMERNIH CENAH

Ambulancna postrežba noć in dan

NOTARY PUBLIC

NAZNANILO IN ZAHVALA

Z veliko žalostjo in bolešjo v srcu naznanjam vsem sorodnikom in prijateljem, da je po dolgi bolezni dne 18. novembra 1949 umrl moj ljubljani soprog

Anton Muha

Dragi pokojnik je bil rojen leta 1873 v vasi Studenec pri Postojni na Notranjskem, odkoder je prišel v Ameriko pred 48 leti in sicer v Cleveland, kjer je bival stalno do svoje smrti.

Pogreb se je vršil dne 21. novembra iz pogrebnega zavoda Joseph Zele in Sinovi v cerkev sv. Kristine, nato pa na pokopališče Kalvarija, kjer je bilo truplo položeno k večnemu počitku.

V dolžnost si štejem, da se tem potom najlepše zahvalim vsem, ki so položili vence cvetja h krsti pokojnika in sicer: društvu Cleveland št. 126 SNPJ in sosedom iz E. 237 in E. 239 ceste, Mr. in Mrs. Modic, Mrs. Hlad, Mr. in Mrs. Premro, ter Mr. Joseph Kuly.

Nadalje prav priročna hvala vsem, kateri ste darovali za sv. maše, in v gotovini: Mr. in Mrs. Louis Nemec, Mr. Mark Milavec, Mr. in Mrs. Paul Lenasi, Mr. in Mrs. Joseph Modic, Mr. in Mrs. Jakob Čič, Mrs. Hlad in hči, Mr. in Mrs. John Hlad, Mr. in Mrs. John Knel, Misses Mary in Frances Skerl, Mr. F. Podboršek, Mr. in Mrs. Matt Roksa, Mr. in Mrs. John Gabrenja, Mr. in Mrs. William Ižanec, Mr. in Mrs. Frank Brimšek, Mr. K. Šober, Mr. in Mrs. Andrew Ullie, Mr. in Mrs. Joe Robert Sr., Mr. F. Ludwig, Mrs. Mary Vodicar, Mr. Joe Pateti, Mr. A. Logar, Mrs. Jennie Potočnik, Mr. in Mrs. R. Dondrea, Mr. in Mrs. Mačero, Mr. in Mrs. F. Krince, Mr. in Mrs. A. Noch, Mr. in Mrs. Jack Jugo, Mr. in Mrs. Peter Kozan, Mrs. M. Jan, Mr. in Mrs. Slokar, Mr. in Mrs. F. Šabec, Mr. in Mrs. Tomšič, Mr. in Mrs. Draz, Mrs. Zivič, Mr. in Mrs. Joseph Kozan, Mr. L. Blatnik, Mrs. Jennie Kavchnik, Mr. in Mrs. F. Hoykar, Mr. in Mrs. Tegel, Sr., Mr. in Mrs. Dodic, Mrs. M. Mezgec, Mrs. Valentic, Mrs. Preskar, Mr. in Mrs. Iacobuci.

Priščno zahvalo izrekam vsem, ki so prišli pokojnika pokropiti, ko je ležal na mrtvaškem odru. Hvala tudi mojemu bratrancu Mark Milavec, ki je prišel iz Fairport, O., ter Mr. in Mrs. Andrew Blažič iz Barbertona, O., ki so prišli pokropiti pokojnika. Hvala tudi nosilec krste.

Hvala č. g. Rev. A. Bombaču za opravljene cerkvene obrede.

Hvala pogrebniemu zavodu Joseph Zele in Sinovi za vso poslugo in vsestransko pomoč v dneh žalosti kot tudi za izvrstno urejen pogreb.

Hvala tudi S. N. P. Jednoti za tako hitro izplačano smrtnino, kakor tudi društvenim članom-sobratom, kateri ste ga obiskovali v njegovi dolgi bolezni.

Priščno zahvalo izrekam našim prijateljem, kateri ste mi pomagali ob času bolezni in v dneh smrti: Mr. in Mrs. Joseph Modic, Mr. in Mrs. Jack Jugo ter Mrs. Dodič.

Če se je pomotoma izpustilo ime enega ali drugega, ki je nam količkaj dobrega storil, prosim oproščenja, ter se vsem enako najlepše zahvaljujem.

Dragi, nikdar pozabljeni soprog! Prestal si trpljenje in muke tega življenja. Tvoja duša naj pa živi rajsko veselje gori pri Bogu, dokler se zopet skupaj ne snideva na kraju večnega miru in blaženstva.

Zalujoča ostala:

HELEN MUHA, soproga
FRANCES TURK, sestrnica v Youngstownu, O.
JANEZ, brat v starem kraju
ter več sorodnikov

V Euclid, Ohio, dne 13. decembra 1949.

FRANK CERNE JEWELRY CO.

6412 St. Clair Ave.

GREEN EAGLE STAMPS

Open every night till
9:00 P.M.

V BLAG SPOMIN
TRETJE OBLETNICE SMRTI
PRELJUBLJENEGA SOPROGA IN OČETA

Ignac Merhar

ki je zaspal v Gospodu dne 13. decembra 1946.

Zdaj bivaš vrh višave jasne, kjer ni mraka, kjer ni noči, kjer sonce nikdar ne zaide, kjer vse se večno veseli.

Tvoji žalujoči:

FRANCES MERHAR, soproga
in otroci.

Cleveland, O., 13. dec., 1949.